

Een dans van eenzaamheid

EEN DANS VAN EENZAAMHEID

Gedichten

van

Lucia en Theo van Rijn

Auteurs: Lucia en Theo van Rijn
Ontwerp en foto omslag: Theo van Rijn
ISBN: 9789464055474
Druk: eerste druk
© 2020 Lucia en Theo van Rijn

VOORWOORD

Wat doe je als je gestrand bent op een onbewoond eiland, omgeven door een oceaan van gevaar? Je probeert te overleven, zoekt bescherming tegen de elementen. Maar zelfs al lukt dat ook maar een beetje, en daar kunnen jaren overheen gaan, dan nog is het niet genoeg. Een mens kan niet leven van brood alleen; het naakte bestaan is te kaal.

Het geloof in Jezus is niet – zoals veel mensen denken – een poort naar liefde en warmte, contacten en gezelschap. Geloof in Jezus maakt eenzaam wanneer je de diepte in gaat, wanneer de zeilen bollen en je het ruime sop kiest. Deze ontdekkingstocht is vol gevaren, dat is waarom de meesten aan wal blijven of na een aantal luttele zeemijlen weer huiswaarts keren. Wij hebben de fout gemaakt – als het een fout is – voorbij de bekende horizon te reizen en hebben vervolgens schipbreuk geleden.

Niet dat we het geloof verloren hebben, nee. Wel hebben we de andere wereld die we zochten niet kunnen bereiken. We hoopten nieuwe werelden te vinden, een nieuw bestaan op te bouwen; we kwamen bedrogen uit. We vonden wel een nieuwe wereld maar er was niemand, en we konden niet meer terug. Het enige wat ons restte, dat waren wij zelf. En ons anker: het geloof in Christus en de Vader.

Een dans van eenzaamheid doe je niet alleen, of misschien toch wel. Dat was de vraag telkens weer als we helemaal vast zaten en geen kant meer op konden. Staan we er echt alleen voor? Waar is die reddende hand waarvan je gelooft dat die zich uitstrekt, maar die vaak te hoog gegrepen lijkt? In deze wanhopige worsteling hebben we leren bidden.

Deze gedichten zijn onze hartenkreten in tijden van hoogste nood, maar ook onze woorden van dankbaarheid op momenten van uitredding. Rode draad blijft echter de eenzaamheid, dertig jaar lang zonder onderbreking. Hoe vaak hebben wij niet geschreeuwd in de leegte, maar niemand die je hoort, niemand die je ziet; woestenij en verlatenheid zo ver het oog reikt. Toch geven we niet op; we leven immers nog.

Staande aan het strand van de onmetelijke zee, die er precies zo uitziet als zo lang geleden, wagen wij opnieuw een poging om die ander te bereiken, wie het ook is. Opnieuw een schreeuw in de duisternis, als een flessenpost die in het wijde water geworpen wordt.

Een dans van eenzaamheid...

Theo van Rijn, 12 mei 2020